

i Loven om Valget af Kjøbenhavns Borgerrepræsentanter, har jeg ment, at Diebliffet var kommet til at gjøre Begyndelsen her. Herimod er det, at det ærede Mindretal siger, at man ikke kan slutte fra Forholdene paa Fjland til Forholdene i Kjøbenhavn. Men Flertallet har jo slet ikke talt om noget Forhold; hvis der var Tale om et saadant, var det en anden Sag. Var der f. Ex. Tale om at dyrke islandt Mos herude — jo, paa Sjyllands Heder tror jeg, det lader sig gjøre, der voger den nok — men hvis der var Tale om at dyrke den her i Kjøbenhavn, vilde det næppe lade sig gjøre, det vilde vist falde iørgeligt ud. Det er en fuldstændig Misforstaaelse, at Mindretallet af den Grund har fraraadet at gjøre, hvad det kalder et Experiment. Jeg nærer aldeles ingen Tvivl om, at hvis vi vedtage dette Forslag under Nr. 1, om Udvidelsen af den kommunale Valgret i Kjøbenhavn, vil man ikke føle Ulempe deraf. Snarere vil jeg sige, man vil spare for saa følger deraf, thi det vil vare nogen Tid, inden Kvinderne i nogen videre Grad ville benytte denne Rettighed. Men hvad der er Ret, skal ikke desto mindre gjøres. Man skal lukke Døren op, naar det er rigtigt, selv om der ikke kommer Nogen ind ad den. Med disse saa Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslagets Vedtagelse med de foreslaaede Ændringer.

Indenrigsministeren (Singer & Lev): Det af Regeringen fremsatte Lovforslag gaar kun ud paa at afhjælpe nogle Mangler og Ulemper, som nu findes ved Valget af Borgerrepræsentanter i Kjøbenhavn, og jeg vilde ønske, at man for dette Lovforslags Vedkommende vil blive staaende derved. Udvalget paaberaaber sig ganske vist, at Landsthinget har taget under Overvejelse, om der ikke var andre Punkter i Loven, som burde ændres — deri har den ærede Ordfører for saa vidt Ret — men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at den Bestemmelse, som kom ind i Landsthinget, slutter sig ganske nøie netop til Forholdet med Hensyn til Valgordningen. Altsaa, jeg vilde have paastjønnet i høi Grad, om man ikke havde lagt dette Lovforslag Hindringer i Veien ved, som den ærede Ordfører udtalte, at benytte Veiligheden til at indbringe et andet og et langt videre omfattende Spørgsmaal i Lovforslaget. Det er mit bestemte Ønske, at man vil lade dette Lovforslag gaa uden at vedtage Ændringsforslaget under Nr. 1. Mod de andre foreslaaede Ting, §§ 2 og 3 skal jeg ikke have noget at indvende, det er en noget anden Redaktion, men ikke nogen virkelig Realitetsforandring fra det, der forelaa, da Forslaget

kom her ind fra Landsthinget. Men jeg vilde som sagt paastjønne, om man vilde undlade at benytte denne Veilighed til at heste den foreslaaede ny § 1 derpaa. Altsaa, for dette Lovforslags Vedkommende ønsker jeg ikke Paragrafen vedtaget, men jeg antager, at det kan være rigtigt, at jeg udtaler mig om den Stilling, som jeg vilde kunne tage til den Paragraf, for saa vidt den ærede Ordfører havde ladet sig nøie med at gjøre den til et Fremtidsspørgsmaal og havde beholdt den paa det af ham forelagte Lovforslag om Forandringer i andre Paragrafer i samme Lov, om hvilket Betænkning jo ogsaa foreligger til Forhandling i Dag. Der hører Bestemmelsen hjemme. Hvad forøvrigt Sagen selv angaar, det saataldte islandste Standpunkt, skal jeg i og for sig ikke modsætte mig, at man gaar til det, men indenfor de Grændser, som vedkommende islandste Lov har draget, og som kan betegnes saaledes, at de Enker og andre ugifte Kvinder, som forestaa en Husstand eller paa anden Maade indtage en selvstændig Stilling og iøvrigt fyldestgjøre de i Loven bestemte Betingelser, saa den omhandlede Valgret; det vil altsaa sige for deres Vedkommende, som tillige ere kommunale Stattehdere. Den sidste Del af Bestemmelsen er meget uklart affattet, men den findes ganske vist i Loven for Fjland, saa derfor skal jeg ikke modsætte mig, at man eventuelt optager den ogsaa i en dansk Lov. Men det forekommer mig for det Første, at det er uheldigt at faae det ind paa denne lille Lov. Man kunde henvise det til Fremtiden, til den større Omordning, som det ærede Medlem jo har foreslaaet, men som jo næppe lader sig saa hurtigt gennemføre. For det Andet forekommer det mig mindre heldigt, at man vil gjøre det til en lokal Lov for Kjøbenhavn; det vilde utvivlsomt være heldigere at gjøre det til en almindelig Lov, og jeg vil gjøre opmærksom paa, at paa Fjland reistes Spørgsmaalet først lokalt, og da gif det ikke igjennem; det lykkedes først, da man gav det som en almindelig Lovbestemmelse. Forøvrigt, naar jeg udtaler dette, maa det ærede Thing og den ærede Ordfører forstaa det saaledes, at jeg for min Person ikke skal modsætte mig, at en saadan Bestemmelse fremmes. Jeg vil ikke knytte mig til den med noget særligt Ansvar, men hvis det ærede Medlem kan faae det igjennem Lovgivningsmagten, skal jeg ikke modsætte mig det; men jeg modsætter mig, at man spolerer denne Lov ved at sætte Bestemmelsen ind der, da denne Lov er saa let at overflue, at den vilde kunne gennemføres her i Rigsdagen endnu i denne Samling; men det kan den ikke, naar man sætter denne Be-